

РЕШЕНИЕ

№ 2812

гр. София, 26.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1541** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Бейнит“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу Решение № ПИ - 23 от 30.01.2024 г. на Директора на ТД на НАП - С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в Разпореждане с изх. № С 240022 - 137 – 0000245 / 15.01.2024 г., издадено от Д. Г. на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП – С..

Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. Представени са писмени бележки по съществуващото на спора. Претендира се присъждане на разноски по делото в размер на 750 лева, от които 50 лева държавна такса и 700 лева адвокатско възнаграждение.

Ответникът директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт П. изразява становище за неоснователност на жалбата. Не се касае за спиране на давността, а за нейното прекъсване. В случай че жалбата бъде отхвърлена се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че срещу „Бейнит“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], е образувано изпълнително дело №[ЕИК] / 14.02.2017 г., за събиране на установени и изискуеми публични вземания, в размер на 56 542, 54 лева в това число главница – 32 294, 56 лева и лихва – 24 247, 98 лева за периода от 25.07.2016 г. – 31.10.2020 г., установени със Справки – декларации, РА № 22220216004777091 – 001 - / 09.12.2016 г., обжалван и потвърден от ВАС с Решение № 6266 / 15.05.2018 г.

Съгласно чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3, във вр. с чл. 195, ал. 1 – 3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022 – 023 – 0002339 / 20.07.2016 г. Действието на това постановление е продължено с ППДНПОМ с изх. № С24-20-1399 / 04.01.2017 г., което е изпратено по електронен път до банката и е получено потвърждение за получаване. Наложени са запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и сумите, предоставени на доверително управление в „Уникредит Булбанк“ АД, ТБ „Алианц България“ АД. С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С 180022 – 022 – 0095202 / 27.11.2018 г. е наложен на „Бейнит“ ЕООД заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в „Уникредит Булбанк“ АД, ТБ „Алианц България“ АД. Издадено е и последващо постановление от дата 21.01.2020 г. На дата 02.01.2024 г. е подадено възражение за погасяване по давност на задълженията с молба с вх. № 1470 – 00 – 03 / 02.01.2024 г. на ТД на НАП С.. Въз основа на посоченото възражение за изтекла давност е издадено Разпореждане с изх. № С 240022-137-0000245 / 15.01.2024 г. на публичен изпълнител, с което е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение за установени публични задължения за периода от 2016 г. до 2022 г.

Този отказ е бил обжалван от длъжника, по който отказ е постановено решението, което е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в това съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в срока по чл. 268, ал.1 от ДОПК и е допустима, като подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 268, ал. 1 от ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Жалбата се подава в 7-дневен срок от извършването на действието, ако лицето е присъствало или е било уведомено за извършването му, а в останалите случаи - от деня на съобщението.

В текста на чл. 162, ал. 2 от ДОПК са изброени видовете публични вземания, но изброяването макар и изчерпателно, определя отделните публични вземания с техни общи признаци, при което и отделните хипотези се нуждаят от тълкуване. В точка 1 на посочената разпоредба, се изброяват като публични вземания, освен изброените данъци, акцизи, митни сборове и задължителни осигурителни вноски, и други вноски в бюджета; в т. 2 също се използва изразът други вноски; в т. 3 като публични се определят вземанията за държавни и общински такси, но не изчерпателно изброени, а

такива, установени по основание със закон. Анализът на разпоредбата на чл. 162, ал. 2 от ДОПК, показва, че законодателят изхожда от няколко критерия, за да определи едно вземане за публично.

На първо място, това е кредиторът по правоотношението. Във всички случаи това трябва да бъде Държавата (различни държавни органи), община или ЕС. Вторият критерий е характерът на самото правоотношение, част от което е вземането. Прецизният прочит на отделните хипотези визириани в чл. 162, ал. 2 от ДОПК, налагат извод, че се касае за правоотношения едната страна, по които е Държавата, община или ЕС, и тези субекти действат като носители на властнически правомощия. Следователно правоотношението е свързано с упражняване на държавна власт, в тях частноправните субекти не са равнопоставени, а Държавата и общините участват не като субекти на частното право, а като публичноправни такива.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Въз основа на събраните доказателства се установява, че публичните задължения на „Бейнит“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], произтичат от различни източници. Установени са публични задължения към НЗОК, по ДДФЛ, по ДОС и фонд ДЗПО по декларация, които се отнасят за период от 01.06.2016 г. до 30.06.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения за ДДС по декларация за периода от 01.07.2016 г. до 31.07.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация за период от 01.07.2016 г. до 31.07.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация, които се отнасят за период от 01.08.2016 г. до 31.08.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация за период от 01.09.2016 г. до 30.09.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по ДДФЛ по декларация за периода от 01.07.2016 г. до 30.09.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация, които се отнасят за период от 01.10.2016 г. до 31.10.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения, установени с РА № Р 22220216004777-091 – 001 / 09.12.2016 г. в размер на 33436, 70 лева, които се отнасят за период от 01.06.2015 г. до 30.06.2015 г., както и лихви в размер на 2741, 40 лева. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация, които се отнасят за период от 01.11.2016 г. до 30.11.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация, които се отнасят за период от 01.12.2016 г. до 31.12.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по ДДФЛ, по декларация, за периода от 01.10.2016 г. до 31.12.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г. задължения по ДДС за периода

от 01.07.2016 г. до 31.07.2016 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2017 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2018 г.; задължения по ДДФЛ по декларация за периода от 01.01.2017 г. до 31.03.2017 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2018 г.; задължения за ДДС по декларация за периода от 01.05.2017 г. до 31.05.2017 г., за периода от 01.07.2017 г. до 31.07.2017 г., за периода от 01.08.2017 г. до 31.08.2017 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2018 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация за отделни периоди през 2018 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2019 г. ; задължения по ДДС по декларация. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2019 г.; задължения по ДДФЛ по декларация за периода от 01.01.2018 г. до 31.03.2018 г., за периода от 01.04.2018 г. до 30.06.2018 г., за периода от 01.07.2018 г. до 30.09.2018 г., за периода от 01.10.2018 г. до 31.12.2018 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2019 г.; задължения по ДДС по декларация за периода от 01.03.2018 г. до 31.03.2018 г., от 01.04.2018 г. до 30.06.2018 г., от 01.07.2018 г. до 30.09.2018 г., от 01.10.2018 г. до 31.12.2018 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2019 г.; задължения по ДДФЛ по декларация за периода от 01.03.2019 г. до 31.03.2019 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2020 г.; задължения за ДДС по декларации за 2019 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2020 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ДЗПО по декларация. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2021 г.; задължения за ДДФЛ по декларация. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2021 г.; задължения по НЗОК, ДДФЛ, ДОС и фонд ЗКПО по декларация. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2022 г.; задължения по ДДС по декларация за периода от 01.07.2021 г. до 31.07.2021 г., за периода от 01.08.2021 г. до 31.08.2021 г., за периода от 01.09.2021 г. до 30.09.2021 г. Давността започва да тече от 01.01.2022 г.

Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган не се споделят от настоящата инстанция.

Възраженията на жалбоподателя се неоснователни. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 - когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 - когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т. 3 - когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 - когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 - с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 - когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Основателни са доводите на органите по приходите, че в рамките на петгодишния давностен срок има спиране на давността.

Внимателният прочит на доказателствата по делото подкрепя извода, че в установения от чл. 171, ал. 1 ДОПК срок са издадени: Постановление за налагане на

предварителни обезпечителни мерки с изх. № С 160022-023 – 0002339 / 20.07.2016 г. Запорното съобщение е връчено на УНИКРЕДИТ БУЛБАНК АД и ТБ АЛИАНЦБАНК БЪЛГАРИЯ АД на 22.07.2016 г. Действието на това постановление е продължено с ППДНПОМ с изх. № С24-20-1399 / 04.01.2017 г., което е изпратено по електронен път до банката и е получено потвърждение за получаване; Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 180022 – 022 – 0095202 / 27.11.2018 г.; Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 200022 – 022 – 0002213 / 21.01.2020 г. С тези актове е наложен запор върху банкови сметки на задълженото дружество. Правната последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, давността е спряла. За най – старите задължения погасителната давност е започнала да тече от 01.01.2017 г. За тези задължения погасителната давност е спряла на 04.01.2017 г. – датата на която е получено потвърждение за получаване на ППДНПОМ с изх. № С24-20-1399 / 04.01.2017 г.

Основателни са аргументите на органите директора на ТД на НАП С., че изброените актове са породило валидно правно действие. Връчването на тези актове на задълженото лице има значение единствено за началото на срока на обжалване. Тяхното действие започва обаче от момента на връчването им на кредитните институции. От момента на връчване на запорното съобщение на банката се поражда правното действие, което се изразява в спиране на 5 – годишната давност.

Анализът на доказателствата води до извод, че Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С 160022-023 – 0002339 / 20.07.2016 г. е издадено на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК. Това са т. нар. „предварителни обезпечителни мерки“. Действието на това постановление е продължено, на основание чл. 121, ал. 6 ДОПК, с ППДНПОМ с изх. № С24-20-1399 / 04.01.2017 г. Постановлението е връчено същият ден на служител на ТБ „Алианц България“ АД. На основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК на дата 27.11.2018 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 180022 – 022 – 0095202 / 27.11.2018 г. Изпратени са запорни съобщения на „Уникредит Булбанк“ АД и ТБ „Алианц България“ АД. Получени са отговори от съответните банки – от 28.11.2018 г. На основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК на дата 21.01.2020 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С 200022 – 022 – 0002213 / 21.01.2020 г. Отново са изпратени запорни съобщения. Получени са отговори от двете банки – на дата 22.01.2020 г. и 23.01.2020 г.

В съдебната практика на ВАС се приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността; или с налагането на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК (в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017 г. по административно дело № 1719 / 2017 г., Първо отделение на ВАС). Началният момент на спирането на погасителната давност трябва да се отчита от датата на налагане на първата мярка (датата на връчване на запорното съобщение на банката).

Тезата на жалбоподателя се основава на твърдението, че той не е получавал описаните по-горе постановления, издавани на основание чл. 121 и чл. 195 от ДОПК. Оттук се прави извод, че доколкото изброените постановления за налагане на запор не са връчени на длъжника „Бейнит“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], то те не са породили валидно правно действие по изпълнителното дело. Следователно давността не е била прекъсната, защото длъжникът не е узнал за това. Трябва да се посочи, че тезата на

органите по приходите не се гради върху обстоятелството, че давността е била прекъсната, а върху това, че е била спряна.

Тезата на „Бейнит“ ЕООД вероятно се гради на мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на Върховния административен съд (Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС). В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. Според върховните съдии „прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение”. В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност. В. съдии приемат, че от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

По отношение на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК в тълкувателното решение се приема, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. (вж. мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС).

Видно от посоченото по-горе, в конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността. Тя не е прекъсвана нито с издаването на ПНОМ по чл. 121, ал. 1 ДОПК, нито с изпращането на запорните съобщения до търговските банки по чл. 221 от ДОПК. Посочените постановления са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност. Това спиране е започнало от датата на връчване на ППДНПОМ с изх. № С24-20-1399 / 04.01.2017 г., което е изпратено по електронен път до банката и е получено потвърждение за получаване на същата дата. Доколкото давността по най-старите задължения се твърди да е започнала от 01.01.2017 г., то считано от 04.01.2017 г. давността и била спряна. Същото правно действие – да спрат давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК – са породили и запорните съобщения. Първите са връчени на търговските банки на 28.11.2018 г., вторите съответно на 22.01.2020 г. и 23.01.2020 г. Видно от посоченото Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. на ВАС, принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на запор или вписване на възбрана. Тоест в случая са налице обезпечителни мерки, които спират давността по чл. 171, ал. 1 ДОПК, на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК - с налагането на обезпечителни мерки в рамките на обезпечително производство. По отношение на това правно действие не е необходимо запорните съобщения да са връчени на задълженото лице.

Доколкото първите задължения, по отношение на които се претендира от страна на жалбоподателя да е настъпила давност, са с начален срок 01.01.2017 г., то по отношение на тях не е изтекла относителната петгодишна давност. Това е така, доколкото вече беше посочено, че в този период давността е била спряна, за срока на действие на обезпечителните мерки. Това се отнася и за задълженията с начален срок

на давността от 01.01.2018 г. и 01.01.2019 г. За тези задължения също са наложени обезпечителни мерки, които са породили ефекта да спрат 5 – годишната погасителна давност. Трябва да се посочи, че не е настъпила и абсолютната десетгодишна давност, установена в чл. 171, ал. 2 ДОПК. Тази давност не може да бъде спирана и прекъсвана, но ще изтече най-рано през 2027 г.

Не се споделят доводите, изложени в писмените бележки от страна на управителя на „Бейнит“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК]. В тях отново се поддържа тезата, че на жалбоподателят не са връчени нито съобщения, нито разпореждания за присъединяване от публичния изпълнител. В тази връзка доводи вече бяха изложени.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноски трябва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя, трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата „Бейнит“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу Решение № ПИ - 23 от 30.01.2024 г. на Директора на ТД на НАП - С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба срещу отказ за погасяване по давност, обективизиран в Разпореждане с изх. № С 240022 0 137 – 0000245 / 15.01.2024 г., издадено от Д. Г. на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП – С., като неоснователна.

ОСЪЖДА „Бейнит“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция на НАП – С., сумата от 100 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: